

ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 2 - FEBRUAR 2011

LE ENO JE POTREBNO

Govor na gori, Blagri

V petem, šestem in sedmem poglavju Matejevega evangelija lahko preberemo tako imenovani Govor na gori. Pri nedeljskih evharistijah ga bomo prebirali in poslušali od četrte do devete nedelje med letom. Ta znameniti govor je Jezus namenil svojim učencem in je nekakšna »ustava« ali »magna charta« Nebeškega kraljestva. Bolj enostavno povedano: če hoče človek vedeti, ali je kristjan, ali je Kristus v njegovem življenju alfa in omega, mora pustiti, da ga beseda blagrov sodi in naj se ne brani pred njo.

Živeti krščansko, biti kristjan namreč pomeni vzeti sporočilo Govora na gori in s tem tudi sporočilo blagrov, ki smo jih pri sv. evharistiji poslušali na 4. nedeljo med letom, skrajno resno. Lahko trdim, da so te besede, Govor na gori in Blagri, najdragocenejše Jezusove besede.

Jezus dobro ve, kaj človeku prinaša srečo, kaj je cilj v človekovem življenju.

Morda se nekomu zdi beseda *blagor* nekoliko starinska. Pa jo nadomestimo s kakšno drugo primerno besedo, npr.: Srečen tisti, ki ...; veselijo naj se tisti, ki ...; Bog ljubi tiste, ki ... Končno pa to niti ni pomembno. Važno za nas je, da Jezus blagruje, ljubi in ima za srečne tiste, ki so ubogi, krotki, usmiljeni, ostareli, bolni zapuščeni ... Važno za nas je, da živimo v spoznanju in da vemo, da je Kristus večna modrost in ljubezen, ki ve, kaj človeka osrečuje. Zato največji blagor velja tistemu, ki pred svoje duhovne oči postavi željo in moli, da bi lahko mislil, kot misli On, da bi živel tako, kot nam naroča On.

Kristusovi in kristjani bomo tedaj, ko bomo Govor na gori in blagre iz Matejevega evangelija razumeli, sprejemali in živeli skrajno resno in dobesedno. Še več! Če Govora na gori in blagrov v srcu ne sprejemamo, nismo kristjani. Smo celo v škodo Kristusovemu telesu, ki je Cerkev. Okolju, v katerem živimo, pa nedvomno pomenimo pohujšanje in razočaranje.

Jezus nam kliče: Spreobrnite se! Molimo, da nam Jezus da novo srce, ki bo čim bolj podobno njegovemu srcu. Le tako in takrat bomo lahko blagre živeli. Le tako bomo brez naporov krotki, miroljubni, usmiljeni, tako kot je to naš Gospod Jezus Kristus. Njemu naj bo slava ne veke vekov. Amen.

Drago Žumer, duhovni pomočnik

GOSPODU GOVEKARJU ZA 85. ROJSTNI DAN

Komaj je triletnik bil
pa je že močno zbolel.
Mama vsak dan je jokala
in mu svečo že prižgala.

Bog pa je drugače h'tel,
da bi zase ga imel.
Od osmih bratov in sestra,
naj bil bi eden za Boga.

Bila magdalenska je nedelja,
farni praznik – žegnanje.
Pa mu hitro v glavo pade:
Tu pa nekaj bo zame.

Na koncu maše ofer je,
mama ga v naročje vzame,
dinar mu v roke da,
počasi se premikata.

In ko do oltarja prideta,
dar v košaro vržeta.
Načrt je že izpolnjen 'mel:
gospodu Petru relikvijo iz rok je
vzel.

Ubogi župnik, ves iz sebe,
je komaj stvar nazaj dobil.
Fant pa ves poražen je,
ven iz cerkve solo šel.

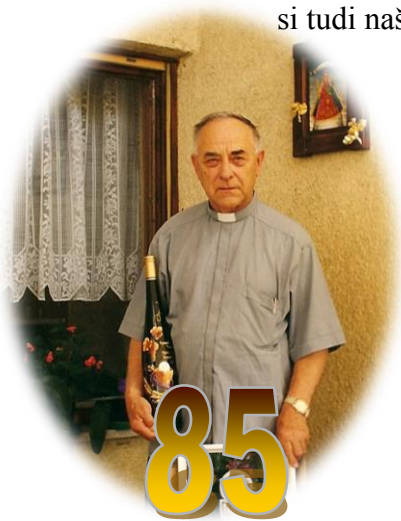
Je kmalu že postal pastir,
krave sitne – kot hudir.
On prebiral je knjigo sveto,
krave pa so šle v repo.

Mama brž prinese šibo,
trmasto prežene hibo.
Je vedno malo šel po svoje,
a šiba novo mašo poje.

Je daleč, daleč bil današnji dan,
ki Bog dočakat' ga je dal.
Zato se danes veselimo,
ko skupaj 85 let slavimo.

Bog Vam še obilo zdravja daj,
pa po smrti sv. raj.
Ker gospod Govekar z molitvijo še
Bogu služi,
si tudi naš aplavz zasluži!

Francka Jakša

Lurška Mati Božja – svetovni dan bolnikov

Ves svet je veliko svetišče, v katerem lahko slavimo Stvarnika. Nekateri kraji so posebej posvečeni. Tak je Lurd, kjer je Bernardka videla Marijo. Tam se že skoraj 150 let dogajajo čudeži, ozdravljenja, ki jih znanost ne more razložiti.

Bolniki in drugi romarji, ki pijejo iz studenca v Lurdu, se vračajo domov polni vere, notranjega veselja in miru.

Vsakega bolnika mati Marija vzame v naročje in Jezus ga drži za roko. Skupaj preživljajo trpljenje in bolečino.

Sv. Matija

Ko je Juda Iškarijot izdal Jezusa, apostolov ni bilo več dvanajst ampak samo enajst. Zato so si apostoli pod vodstvom Svetega Duha izbrali novega tovariša. Matija je z Jezusom hodil od krsta v reki Jordan pa do vstajenja; zraven je bil pri vseh pomembnejših dogodkih. Zato je zelo dobro poznal Jezusa in njegov nauk.

Matija led razbija,
če ga ni, ga pa naredi.
/24. februar/

Duhovna obnova

Gospod Janez je prebral odlomek – Gospod je Luč narodom.

Tudi mi naj bi bili luč temu svetu. Spregovoril nam je tudi o Medjugorju, intervju z vidkinjo.

Če v našem srcu ni prostora za Boga, potem je v njem jeza, žalost, bes, HUDIČ. V sporočilih, ki jih daje Marija, ni nič novega. Živeti je potrebno po besedi iz sv. pisma. Vendar se mi zatečemo k tej dobrini šele, ko imamo težave, problem. Potrebno je živeti s srcem in biti vztrajen. Marijina sporočila za nas so sprejeti post, mir in spreobrnjenje. Že tu, na zemlji, živimo za vice, pekel, nebesa. Odvisno je od nas, za kaj se odločimo. Tu, na zemlji, smo samo prehodno. Marija priporoča molitev rožnega venca.

Vidci se na srečanje z Marijo pripravljajo z molitvijo. Marija želi, da bi mi, „grešniki“, obrnili srce k Bogu in odkrili, kako nas Bog ljubi. Spreobrnjenje za nas pomeni postaviti Boga na prvo mesto. Potrebno je upočasniti korak in se

ustaviti v naglici. BRZINA JE HUDIČEVA VRLINA. On nas preganja in pušča odtujene. Naglica ni Božja napaka ampak naša.

Sporočilo Medjugorja je veliko, ker nam daje upanje, da je Gospa še TU, še navzoča. Marijin mir prinašajmo povsod, kjer živimo in kamor smo poslani.

Tadeja I.

Orel in veter

Tik pod vrhom visoke gore sta našla zelo lep in skriven kotiček orel in orlica. Na njem sta začela graditi gnezdo. Neštetokrat sta morala odleteti v dolino, da bi v kljunu prinesla vejico z drevesa, mehko suho bilko, delček posušenega maha ... Gradila sta potrpežljivo in natančno. Vzela sta si čas in sta vztrajno letala v dolino po material, ki sta ga

potrebovala. Bila sta zelo previdna, da ju ne bi opazili nepridipravi. Torej sovražniki, ki bi ogrožali gnezdo in tisto, kar bo v gnezdu. Ko sta gnezdo zgradila, je orel vzletel visoko nad njim ter še enkrat ocenil položaj, če je dovolj skrit in varen. Orlica, pripravljena na dolgo čakanje, se namesti v gnezdo. Po določenem času znese jajce. Takrat se udobno namesti v gnezdo in ga greje ter varuje s svojim telesom. Orel leta naokoli in opazuje ter čuva gnezdo in kar je v njem. Če ulovi kašen plen, ga prinese na rob gnezda ter ga podelil z orlico. Tako lažje čaka na čas, ko se bo iz jajca izlegel orlič. Redko je orlica zapustila gnezdo in odletela do gorskega izvira, da je potešila žejo in malo letela, da je razgibala svoje telo in ga ohranjala v kondiciji. Od ležanja je izgubila lesk na perju in postajala je izčrpana. Oko pa je bilo zelo bistro in pogled oster. Vsako dogajanje v okolici je opazila in bila pripravljena za napad v obrambi. Tudi gorski gad ni bil dovolj spreten, da bi se priplazil h gnezdu in mu naredil škodo. Preden je bil nekaj metrov blizu, ga zagleda orel ter se kot blisk zapodi proti njemu. Tako, da je komaj ubežal in se skrnil v razpoko stene pred ostrim krempljem in kljunom. Gnezdo pa je ostalo nedotaknjeno. Lil je dež, pokale so strele, bliski pa so po oblakih risali neponovljive like, skale so se osipavale in grmele v dolino. Pogumna mati se je tesno privila h gnezdu in vztrajno ležala v njem in grela jajce ter ga varovala.

Minevali so dnevi. Iz jajca je na svet pokukal mali orlič. Orel in orlica sta skrbno nosila v gnezdo plen in ga hranila. Orlič je iz gnezda izpod krila orlice

gledal v nebo nad seboj in očeta, kako se spretno suče v vetru. V prsih mu je mlado srce močno razbijalo.

Zrastel je že toliko, da ga je orlica težko pokrila s svojim telesom. Sedaj se je orlica dalj časa zadrževala na lovu in na letenju. Tako da je orlič več časa preživeljal v gnezdu sam in opazoval, kako sta njegova starša spretno premagovala tokove vetrov. Premišljeval je: »Počakam, da mi krila zrastejo, potem se podam v veter nad goro ter se pomerim z njim.« Minevali so tedni in orliču so krila vidno rastla. Opogumil se je in stopil na rob gnezda. Razširil je krila in poletel. Začutil je veter. Ponosno je opazoval skale pod seboj, ki so navidezno plesale. Telo mu je drgetalo od vznemirjenja. Začel je krožiti, se dvigovati, spuščati. Razširil je močna krila, ujel tok vetra, se mu prepustil, se zasukal v salti, potem sklopil krila in se sunkovito spustil v prosti pad. Ko je padel za določeno globino in vetra ni več čutil, je zopet razširil krila in se dvignil v višave. Poiskal je tok vetra in se zopet igral v njem. Žgečkal je veter, žgečkal pa je tudi veter orliča. Veter je rezal s krili kot dober gospodar hlebec kruha z ostrim nožem in močno roko... Tako se je prepuščal vedno močnejšemu vetru ter mu kljuboval. Spuščal se je globlje, se dvigoval višje ter iskal močnejše tokove. Letenje ga je prevzelo. Kljubovanje je postalo drzno. Dvignil se je nad goro, oblaki so mu delali družbo.

V svoji prevzetnosti ni opazil, da je previsoko, da je tok vetra premočan, da se krila šibijo. Veter ga z močnim sunkom dvigne in zasučje v svoj tok ter ga sunkovito obrne proti visoki skali. Orlič trči ob skalo.

Krik ranjenega orliča veter ponese skupaj z odmevom gore daleč naokoli. Ranjen orlič se v svojih nepredvidljivih in nenadzorovanih obratih ustavi blizu doline. Tedaj mu telo drgeta od strahu in bolečine. Našel je skrivališče za skalo. Gledal je v nebo in začutil je nepopisen strah. »Zagotovo je z mojim letenjem konec za vse čase. Ne bom več imel tega, kar je najbolj naravno za ptico, in to samo zaradi moje nestrpnosti. Sedaj sem dosegljiv vsakem plenilcu.«

Odmev krika orliča sta slišala orel in orlica. Napotila sta se h gnezdu. Bilo je prazno. Preletela sta goro po dolžini in po širini. Našla sta orliča, ranjenega in stisnjenega ob skalo. Spet sta letela na lov ter mu prinašala svoj plen. Potrpežljivo sta čakala, ga čuvala, da ga ne ulovi, tako nebogljenega, kakšen lačen plenilec.

Ker poškodba ni bila usodna, sta dočakala dan, ko si je dovolj opomogel in razširil krila k širnemu, modremu nebu.

Igral se je v vetru, vendar mu ni več kljuboval.

V gori je odmeval krik veselega orla, ki se v ekstazi s krili poljublja z nebom.

Zapisala Zagorka

ZA VSAKO BOLEZEN ROŽICA RASTE

ČEBULA

Čebula je do 120 cm visoka rastlina. Listi so okrogli, dolgi in votli. Izhaja iz zahodne Azije. V Evropi so jo začeli gojiti v srednjem veku.

Čebula je vsestransko uporabna, zdravilna dišavna rastlina. Uporabljamo jo predvsem kot domače zdravilo proti kašlju, prehladu, za povečanje apetita in lajšanje prebave. Deluje ugodno na kožo ter blaži težave pri piku žuželk. Pri oteklinah, glavobolih in prehladih lahko uporabimo čebulne obloge. Drobnost narezano čebulo ovijemo v gazo in polagamo na tilnik. Čebula vsebuje žveplo in eterična olja in je zato odlično zdravilo proti prhljaju in izpadanju las. Preden si operemo lase, si s čebulo, ki jo razrežemo na pol, dobro zmasiramo lasišče. To je staro zdravilo za pospeševanje rasti las. Čebula je najboljše naravno zdravilo proti nahodu z mnogo izcedka iz nosu. Priporočljivo je, da takrat vdihavamo čebulne hlape. Dobro je tudi, da si omislimo jed, ki vsebuje veliko narezane čebule.

Tudi sama uporabljam čebulo kot naravno zdravilo. Najpogosteje takrat, ko začutim, da se me loteva nahod ali viroza. Zdravilni recept mi je zaupal naš hišnik Matic. Očiščeno čebulo naribamo, iztisnemo sok, ga primešamo kozarcu tople vode, dodamo med in limonin sok. Vse skupaj spijemo in se uležemo v posteljo. Napitek je zelo neprijetnega okusa, vendar pomaga. Tisti, ki imate težave z želodcem ali ste nagnjeni k napenjanju in kopičenju plinov, se surovi čebuli in pripravkom iz nje raje izognite.

Ivka

SPOMINSKE DROBTINICE

Čajanka II

Tudi stanovalci v Mariji smo se odločili, da bi eno popoldne preživeli v družbi s svojimi najdražjimi ob čaju. Kdor še ne ve: Mi v domu nimamo časa za razmetavanje! Znamo ga izkoristiti za zelo koristne stvari, kot so: premišljevanje, molitev, branje in še mnogo drugega. Torej, rečeno storjeno. Naši najdražji so bili povabljeni in so se odzvali povabilu.

Mize so bile že pripravljene in obložene s sočnim in sladkim pecivom. Posedli smo ter se sladkali in čebljali. Čaj in sok sta tekla v "potokih" ter se zlivala v naše trebuščke. Razporejeni smo bili po nadstropjih, v katerih smo doma. Zaposleni so stregli z nasmeškom, zato nam je še bolj teknilo. Pogovori so tekli v različne smeri in občutke. Vendar koristne in prijetne.

Kmalu se nam je pridružil naš g. župnik, brez katerega bi težko našo čajanko speljali v takšnem razpoloženju. S seboj je prinesel kitaro in zadonela je pesem. Pele so se različne pesmi v različnih jezikih – saj znamo!!! Med tem so nas občasno preglasili veseli vriski iz drugega nadstropja, ki niso čakali na "jutri", ampak so izkoristili podarjeni čas za veselje in druženje. Težko je bilo biti na vseh koncih hkrati in spremljati dogajanje, vendar je nekaterim to kar uspevalo, ker so se selili iz enega nadstropja v drugo, saj imajo v vseh znance in prijatelje.

Petje je bilo res prijetno za ušesa in dušo. Pesmi so bile posvečene tudi nekaterim izmed nas. Najlepše je donela pesem *Triglav, moj dom*, ki je bila posvečena naši voditeljici pogovornih skupin Ana-Mariji.

Čeprav petje v naši hiši ni nič nenavadnega in se ga pogosto sliši iz raznih prostorov, smo zapeli tudi tisti, ki že dolgo nismo.

NASVIDENJE PRIHODNJIČ.
P. S.: Do takrat pa vadimo petje.

Udeleženka

Na obisku v vrtcu

Vstali smo v lep januarski dan, sedemnajsti januar, god svetega Antona. „Sv. Pavel in sv. Anton“ sta svetnika „hudozimna“, pa smo namesto mraza doživeli pomladne dni, kar je dokaj nenavadno. Pravijo, da je v tem času bolje videti na polju volka kot v sami srajci moža.

Bili smo pomladno razpoloženi, ko smo šli iz Doma Marije in Marte na obisk k rosno mladim v „katoliški vrtec“. Bili smo prav presenečeni nad tako urejenostjo. Vse vidno je »etikirano« z imeni otrok, tako da je vsakemu otroku omogočeno hitro najti svoje stvari. Tu bi lahko naštevali še mnogo stvari. Potem smo videli, kako zanimiv je teren, na katerem je zgrajen Logatec. Že na enem aru so vidni hribčki in doline in na tem zemljišču so pozidane velike stavbe, hiše in hišice, tudi bloki, vse je prilagojeno zemljišču.

Ko smo se poslavljali, so bili mladi korenjaki že razporejeni na dvorišču po dva in dva, pa mi je prišla na misel tale pesmica:

Mi smo junaki, korenjaki,
tako nas gledajo ljudje,
a pravijo, da smo junaki,
ker se nikogar ne boje.

Pa so bili prav navdušeni in so zaploskali. Bilo je prav zanimivo!!

Anton Trojar

Na hribčku stoji cerkvena,
v njej sv. Anton kraljuje,
k njemu se zatekla bom,
naj mi on svetuje.

Če sv. Anton me uslišal bo,
da dal mi bo možička,
mu vsako leto zredila bom
debelega prašička.

Marija Dragman

Ljubezen ne pozna let

Nekateri mislijo, da se v Domu ljudje dolgočasijo, pa se seveda motijo. V Domu ni časa za dolgčas. Vedno se kaj dogaja.

Ga., ki stanuje že kar nekaj časa v Domu, je o sebi povedala, da je samska. Vedla pa se je kot Gorenjka, čeprav ni bila. Torej ni bila radodarna in vseh svojih dobrot, kar jih je dobila, ni bila pripravljena deliti z drugimi. Raje jih je zadržala zase. Ko je bila mlada, je ni zainteresiral nobeden fant, je pripovedovala.

Nekega dne je prišel v dom gospod. Ni imel osivelih las in gube na obrazu so bile slabo vidne. O sebi je povedal, da je samski, da ni našel "ta prave". Sedela sta za isto mizo, obedovala ter se skupaj udeleževala domskih dejavnosti. Kmalu za tem je gospod zbolel, imel je temperaturo in ni smel iz postelje. Ni ga bilo za mizo kar dva, tri dni. Gospa ga je pogrešala. Spraševala je sestre po njem. Odločila se je, da ga obišče. Poskušala se je z vozičkom prebiti do njegove sobe. Sestre so ji pri tem pomagale. Ko je prišla do gospoda, jo je vprašal, kaj želi. »Nič,« je odgovorila, »prišla sem te pogledat.« Potem je v naglici in s čudnimi kretnjami potegnila izpod jope skrito čokolado ter mu ponudila. »Na, jej, da boš ozdravel.« Pri tem je močno zardela in odvihrala iz sobe, kolikor hitro je lahko.

Opazovalka

Božič mojega otroštva

Dobro se spominjam leta, ko sem dojela pravi pomen praznovanja božiča. Bila sem še otrok, stara sedem let, imela sem štiri brate in eno sestro. Bili smo kar premožni in smo, za takratni čas, praznovali božič bogatih družin. Starša sta nam kupovala darila, kar je pač takrat bilo najboljšo, tako da smo imeli veliko več od drugih otrok. Tisto leto je mama že mesec dni pred prazniki pripeljala v hišo starko, ki smo jo srečevali vsak dan. Hodila je okrog neurejena, umazana, ni imela stanovanja. Vsi so jo zaničevali, otroci smo se ji posmehovali. Nismo razumeli in se nismo strinjali, da bo ta starka pri nas cel mesec do božiča – tako sta odločila starša. Otroci smo bili slabe volje, predvsem smo bili razočarani, ko je mama napovedala, da otrokom to leto ne bosta kupila daril. Namesto tega je že naslednji dan kupila starki obleko in obutev in nam povedala, da jo moramo klicati „teta Rozi“. Tisto noč nisem mogla spati in sem s strahom pričakovala naslednje dni. Naslednji dan sem bila že pomirjena in nisem verjela, da je to „teta Rozi“. Umita, na novo oblečena, urejena. Že prvi dan je pomagala mami v hiši in postorila tisto, kar sem po navadi morala storiti jaz. Popoldne je nas, otroke, povabila v gozd. Bila se začudena, da zna tako lepo pripovedovati zgodbe. Nabrali smo zelo veliko gozdnih plodov, vejic, kamenčkov. Pripovedovala nam je, da je bila v življenju zelo nesrečna in razočarana in zato ni nobenemu zaupala in živela je svoje življenje. Otroci smo jo hitro vzljubili. Tako dobra je bila! Postorila je marsikaj, učila nas je moliti in peti in se z nami igrala. Veliko prijateljev naših staršev ni več hodilo k nam, ljudje, ki so nas vabili, se niso več oglašali. Ko sem mamu vprašala, zakaj, je odgovorila – zaradi „tete“. Naj mi ne bo žal, je rekla, saj nismo nič izgubili, to niso bili naši pravi prijatelji, niso razumeli glasu srca in zato moramo za njih moliti. Otroci

smo bili začudeni, ko nas je teta nekega popoldneva peljala na obisk k prejšnjim prijateljem – brezdomcem. Presunilo nas je njihovo življenje. Naš mali Jaka je potem jokal ves večer. Hitro je minil mesec in prišel je božič. Naredili smo jaslice in kar malo žalostni šli v cerkev, saj se nismo sprijaznili s tem, da ne bomo dobili daril. Nič ni pomagalo, mame nismo mogli nagovoriti, naj kupi darila, „teta“ nam je namesto daril obljubila pravljico in veliko čaja iz njenih zdravilnih zelišč. Na božični dan so nas poklicali k jaslicam. Kako smo se začudili, ko smo videli veliko paketov, narejenih po takratnih običajih. Zavriskali smo in hoteli odpreti, a mama in ati in „teta“ so rekli: »Najprej bomo molili in peli, potem pa lahko.« „Teta“ je rekla, da ji v življenju ni bilo še nikoli tako lepo in bo posebno molitev posvetila „tej čudoviti družini“ v zahvalo. Vsi smo bili veseli. Koliko lepih stvari smo dobili! Vsa darilca je naredila „teta“ iz vsega, kar smo prinesli iz gozda, iz starih krp, vejic in češarkov. Vse je naredila, ko smo otroci spali.

Takrat še nisem dojela pravega smisla odločitve moje mame, da tako praznujemo tisti božič. A to je bilo seme, ki ga je posejala v naša srca, iz katerega so zrastle drevesa, ki celo življenje sejejo veliko semen. V času odraščanja in še naprej v življenje nas je spremljal ta božič. Vse božiče, najprej sami, potem z življenjskimi sopotniki in z otroki praznujemo vsi bratje

in sestre brez zunanega blišča. Prizadevamo si, da po možnosti povabimo kakšno „teto Rozi“ v spomin na tisto prvo leto, ko nam je toliko dala (žal je kmalu šla v večnost). Predvsem se trudimo, in tako smo naučili tudi otroke, da praznik božiča ni le 25. december, ampak vedno takrat, ko se Jezušček rodi v naših srcih. In kdaj se to zgodi? Vedno, ko hodimo za Jezusom, ko nekemu ponudimo roko, ko sprejmemo v svoja srca zavržene, pozabljene, ne ozirajoč se na to, kako jih okolica sprejema.

Danes počivam mirno in zadovoljno. Okrog mene je vedno veliko ljudi. Bogu sem hvaležna, da mi je daroval odlično mamo, dobrega očeta in da nam je podaril dobro „teto Rozi“. Zaradi njihove dobre vzgoje sem danes, ko imam veliko časa za premišljevanje, zadovoljna s svojim življenjem in mirno čakam trenutek, ko mi bo naša ljuba Mati zaprla oči in peljala k večni sreči. Mame in očetje! Ne pozabite darovati otrokom seme dobrote, seme hvaležnosti, seme svetosti. Bog bodi z vami in naj vam Dete v jaslicah prinese veliko blagoslovljenih dni.

A. M.

*Meni pa je dobro,
da sem blizu Tebe, moj Bog.
Ps 73,28*

*Rozalija Brenčič
Marija Brence
Ana Gale*

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

Slovo od naših stanovalcev

Čas gre svojo pot in mi z njim. Ni nam znano, kdaj se komu izmed nas izteče in ga Gospod pokliče k sebi. Življenje je lahko dolgo ali kratko – ne glede na to, koliko let smo na svetu. Gospod nam določa pot in čas. Slovo je vedno boleče in težko sprejemljivo za tiste, ki izgubijo svojca, prijatelja, znanca. Nam v Domu je dano, da ob naših varovancih, dokler jih spremljamo, premišljujemo in zorimo, ne glede na to, koliko časa so pri nas, vse dokler jih Gospod pokliče. Tudi od njihovih svojcev se veliko naučimo. Nedolgo nazaj smo se poslovili od našega g. Lada Zalarja. Ko je prišla sestra, je v solzah rekla: »Če bi se že prej rešil, saj je dovolj trpel.« Razumela sem, da je njena ljubezen preseгла bolečino. Svak, ki se mu je v kapeli poklonil, je dejal: »Poglej, ima svetniški izraz na obrazu.« Taki stavki res presegajo vse bolečine in so besede zdravilne za vse, ki jih slišimo.

V kratkem smo se poslovili od naše ge. Mimi Trček. Vsi dobro vemo, kašna borka je bila, ko se je borila in do zadnjega želela biti samostojna.

Gospod pa je k sebi poklical tudi go. Rozalijo Brenčič.

Poslovili sta se tudi naši dve varovanki, ki sta bili kratek čas pri nas v Domu, to sta; Ana Gale in Marija Brence. Njuno bivanje je dragocena izkušnja, ne glede na kratek čas bivanja pri nas. Vseh skupaj se bomo spominjali v molitvi in spoštovanju.

Delavka

AKTIVNOSTI V FEBRUARJU

MEDGENERACIJSKE SKUPINE

- ❖ BETANIJA: sreda ob 15. uri v jedilnici Doma Marte
- ❖ EMAVS: sreda ob 15. uri v delovni terapiji Doma Marte
- ❖ 1. SKUPINA: torek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije
- ❖ 2. SKUPINA: sreda ob 15. uri v jedilnici Doma Marije

PONEDELJEK ob 16. uri: druženje s skupino Nazaret;

SREDA, 3. 2. 2011, ob 9. uri: srečanje s knjižničarko;

PETEK, 11. 2. 2011, Lurška mati Božja - maziljenje bolnikov;

SREDA, 16. 2. 2011, ob 10. uri: obisk otrok iz Karitasovega vrtca;

ČETRTEK, 17. 2. 2011, OB 17. uri: predavanje za svojce in prostovolj.

PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 7. uri: telovadba v Domu Marije;

PETEK ob 10.30: sv. maša v kapeli Doma;

NEDELJA ob 10. uri: sv. maša v farni cerkvi.

SMEJALNICA

- Mama pošlje Luka k mesarju, naj kupi eno kilo salame. Fant gre, s potjo je pozabil, koliko je mama rekla. Pride skozi vrata in reče: Prosim en meter salame. Prodajalec pravi: Mi prodajamo salamo na kilo. No, pa mi dajte kilo-meter.
- Očka, kdo je kralj? Kralj je človek, katerega beseda velja toliko, da ga morajo vsi ubogati. Si razumel? Sem. Potem je pa naša mama kralj.
- Učitelj reče Janezku: Ko bi bil jaz tvoj oče, bi te sedaj pošteno nabil. Janezek pa pravi: Ko bi bil ti moj oče, bi sedaj pomival posodo v kuhinji.
- Telefon zazvoni, oglasi se oče sedmih deklet. Zasliši glas mladega fantiča: Si ti moja mala žabica? Oče odgovori: Ne, jaz sem vodja cele mlake!
- Žena je radovedna, kolikokrat na teden se župnik brije. Pa ga gre vprašat. Župnik odgovori: Jaz vsak dan, vi pa lahko bolj pogosto, samo pazite, da ne pobrijete tudi jezika.

Zapisala Frančiška Jakša

Izdaja Dom Marije in Marte Logatec. Ureja Leonida Župančič.